

Το κεριά στη ζωή της Εκκλησίας μας

Δεν

υπάρχει

ορθόδοξος Ναός που να μην έχει στην είσοδό του, στον πρόναο ή το πρόπυλο, μανουάλι με κεριά για τους πιστούς και τους προσκυνητές. Και δεν υπάρχει Ορθόδοξος πιστός, από τα νήπια έως τους υπερήλικες, ο οποίος να μην ανάβει το κεριό του κάθε φορά που εισέρχεται στον ιερό χώρο του Ναού.

Πως όμως και γιατί επικράτησε το άναμμα των κεριών στους Ναούς μας;

Η χρήση βεβαίως των κεριών όπως και άλλων φωτιστικών μέσων γινόταν τον πρώτο καιρό για λόγους καθαρά πρακτικούς. Υποκαθιστούσαν τα κεριά το φυσικό φώς, για να μπορούν οι πιστοί να βλέπουν στις λατρευτικές τους συνάξεις. Η χρήση τους βέβαια έγινε ακόμη πιο αναγκαία την περίοδο των διωγμών, τότε που η Εκκλησία του Χριστού βρισκόταν στις ανήλιαγες κατακόμβες και χρειαζόταν φώς.

Από τον 4ο αιώνα και μετά όμως, που η Εκκλησία εξήλθε δια διατάγματος του αγίου Κωνσταντίνου από τις κατακόμβες, η χρήση διάφορων φωτιστικών μέσων διατηρείται στην Εκκλησία μας με χαρακτήρα έντονα συμβολικό πέραν του καθαρώς πρακτικού.

Έτσι το κερι αποτελεί μια υπόμνηση εσωτερικής αλλοιώσεως, αλλαγής. Όπως αυτό αλλοιώνεται καθώς καίγεται, έτσι καλούμαστε να αλλοιωνόμαστε κι εμείς με το φώς του Χριστού, το οποίο θα κατακαίει κάθε πάθος και κακίας μας.

Το κερι αρχικά είναι σβησμένο και δεν έχει ούτε τη φωτιστική ιδιότητα ούτε τη θερμότητα. Αυτά τα αποκτά αφού ανάψει από τη φλόγα κάποιου άλλου. Με τον ίδιο τρόπο καλούμαστε κι εμείς να « ανάψουμε» από τη φλόγα του Παναγίου Πνεύματος, να αποκτήσουμε τη θερμότητα της πίστεως και να ακτινοβολήσουμε το φώς των καλών έργων στη ζωή μας και στην κοινωνία μας.

Το κερι όταν καίγεται φωτίζει, και όταν φωτίζει καίγεται και εκδαπανάται. Έτσι και κάθε πιστός. Μόνο όταν εκδαπανάται και προσφέρεται και θυσιάζεται με έργα αγάπης και φιλανθρωπίας, φωτίζει το φώς του Χριστού γύρω του. Γι' αυτό κάθε φορά που ανάβουμε το κερι μας, καλούμαστε να υπενθυμίζουμε στον εαυτό μας ότι πρέπει να συνεχίζουμε να ζούμε μέσα στο φώς της χάρης του Θεού που πήραμε με τη Βάπτισή μας, τότε που πρωτοφωτιστήκαμε με το ανέσπερο φως του Θεού.

Πρίν ο πολιτισμός με το ηλεκτρικό του ρεύμα μπει και στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας, ο φωτισμός των ιερών Ναών γινόταν με πολυελαίους που είχαν κεριά ή κανδήλια. Ο πολυέλαιος και τότε αλλά και σήμερα, συμβολίζει τη θριαμβεύουσα Εκκλησία του Χριστού. Τα κεριά ή σήμερα οι ηλεκτρικές λάμπες, συμβολίζουν τους αγίους ή το φώς των εν ουρανοίς ευρισκομένων αγίων. Γι' αυτό και σε ιερές πανηγύρεις και θείες Λειτουργίες, ιδιαίτερα στα μοναστήρια, σείουν τους πολυελαίους για να φανερώσουν ότι και οι άγιοι στα επουράνια συνεορτάζουν και συμμετέχουν και συγχορεύουν με την επίγεια Εκκλησία του Χριστού.

Όχι λοιπόν! Δεν είναι απλώς ένας τύπος το άναμα του κεριού. Ούτε είναι κάτι που, όπως λέγεται από πολλούς συχνά τελευταία, επινόησε και διατηρεί η Εκκλησία μας για καθαρά εισπρακτικούς και κερδοσκοπικούς λόγους.

Είναι μια βαθιά υπόμνηση. Υπόμνηση για αγιασμό. Για θυσία. Για φωτισμό. Κρύβει έναν μυστικό συμβολισμό που βοηθά τους πιστούς.

Γι' αυτό και αιώνες τώρα ο πιστός λαός μας διατηρεί αυτήν την πρακτική. Και θα πρέπει και ο καθένας μας με τέτοια συναίσθηση και αγίους πόθους να την επιτελεί και να τη διδάσκει σε μικρούς και μεγάλους.

π.Χ.Κ.

Πηγή: in-agiosdimitrios.com